

В. Севаст'янов.

Конкурс. Klagenfurt. 14-7-47 року

Ч.28-1

Так як моя писанина спогадує комуністичні діяння, котрі мали місце в місті Вінниці, то я гадаю, що не буде зайвим сказати, що це за місто і де воно знаходиться.

Місто це зветься Вінниця, знаходиться воно на Україні в бувшій Кам'янець-Подільській губернії; само це місто було повітовим містечком і налічувало в 1914–1915 роках сорок дев'ять тисяч мешканців.

Спогади

Голод штучно створанній комуністами в 1932–1933 роках. Починаючи з 1930 року, мудріший із мудріших Джугашвілі, задумав в Росії, а також і на Україні побудувати соціалізм. Будова соціалізму по комуністичним поняттям, це перш за все, треба в державі створити велику і незалежну індустрію. (Незалежну від заграничного капітала.)

Споживачом продукції, котру така індустрія буде виробляти, муси буту сило, і для того, щоб селянин міг споживати цю продукцію, то треба щоб він був багатій, а багатій селянин може бути тоді, коли буде працювати в колхозі.

І от бадько народів задумав створити такий колгосп (колхоз це по російській), в котрому селянин, працюючи, зробивбися багатим. Для цього селянам було пропоновано усупільнити свої господарства в одно велике господарство; назвати це господарство колгоспом і в ньому всім працювати; а коли селянам така пропозиція не подобалась і складати свої господарства в одну велику копицю вони ни хотіли, то для цього було вжито примус. Примус отакий: перше завсе взялис комуністи за господаря, котрій мав шість гектарів землі, пару коней або волів і одну, дві корові, такого селянина було названо куркулем і об'явлено ворогом соціалізму. А через те на всіх комсомольських і партійних закритих зібраннях говорилось, що куркульство треба знищити як клясу — знищита физично. — И було знищено, — знищено морально і физично.

Ч.28-2

В ті роки, слово куркуль, для комуністичних злочинців відіграло таку саму роль, яку зараз відіграє слово — фашіст або злочиниць війни.

Цю назву було вживано до всякого того, кого підозрівалося що він нипогоджуеця з комуністичними міркуваннями.

А як що до кого небудь ниможливо було приліпити назву куркуль, то до такого

підходила назва — підкуркульник. Підкуркульник: це така людина, котра з матеріального боку була злидняком, але не мала комуністичних поглядів і через те могла співчувати куркулеві, і за це таку людину залічувалось до лав ворогів соціалізму, і по законам соціалістичної держави — каралось.

Господарів, котрі не мали шість гектарів землі, але були працюючі і завдяки цьому мали шматок хліба, в Сібір не висилалось, а висилалось за кілька кілометрів в другі села, а майно відбиралось. Також і тих господарів, котрі мали до сімдесяти і більше років, теж на Сібір не висилалось, а виганялось в другі села, або коли людина із-за старости була непрацездатна, то таку людину тільки виганялось з її гнізда, майно відбиралось, а людина оставалась в своєму селі, тільки було заборонено давати яку небудь матеріальну допомогу такі людині.

Після ліквідації кляси куркульства, було приступлено до побудови колгоспів на селі. Колгосп: це господарство в котре селянин віддавав своє майно і в котрім працював сам і його родина, а після збору збіжжя в осини, коли всі зобов'язання перед державою виконані (а таких зобов'язань перед державою селянин має дуже багато) колгоспник отримує платню за свою працю в колгоспі.

По Вінницькій області ця платня складалась: вісімсот грам зерна за один трудовдень і від десяти до тридцяти копійок грішми (державна ціна на хліб один рубель за один кілограм, на сало: 16 рублів за один кілограм, але ж держава мала тільки ціну на сало та мясо, а самого

Ч.28-3

сала та мяса не було, а на базарі сало коштувало в 1935–1939 роках 25–30 рублів за один кілограм, один кілограм свинячого мяса 18–20 рублів), а коли рік менше врожайній, то шістьсот грам зерна за один трудовдень. Але ж вся праця в колгоспі акордова, то через те не всякій колгоспник і не на всякій праці міг за один день заробити один трудовдень, а була така праця і такий колгоспник, що мусів на один день трудовий працювати два, а то й три дні звичайних; так що виходило так що така людина заробляла за три дні шістьсот грам зерна і від десяти до тридцяти копійок грішми, в залежності від року. (Збіжжя від колгоспу держава забирала, по дев'яносто копійок за один пуд, тобто за шістьнадцять кило пшениці, а все друге збіжжя відповідно дешевше. Дорожче від пшениці були тільки технічні культури.).

Для того, щоб зігнати селян в колгоспи, в котрі добровільно ніхто не хотів іти; було всі приватні господарства обкладено великим податком і хто цього податку не міг виконати, в тогов ідбирались всі харчові продукти, а якщо мав корівчину або свиню, то їх теж забиралось, одягу як хто мав таку, котра була щось варте, то теж відбиралось. І ото завдяки такому комуністичному діянню, приватні господарства перестали давати хліб, а

колгоспи ще не зовсім народились, а котрі народились, то це були молоді, для того щоб забезпечити потреби в хлібі; крім того держава ніяк не хотіла відмовитись або хотяб зменшити експорт, тобто вивіз збіжжя, сала, мяса, цукру і других продуктів за границю. Не хотіла зменшити експорт, а навпаки — збільшила, мотивуючи це тим, що державі потрібна валюта, котра допоможе вийти з під залежності заграничного капітала. Що ж торкається справжньої причини експорту, то вона лежить зараз і лежала тоді в тім, щоб продаючи за безцінок за границею тяжку працю Українського та других народів, паралізувати капіталізм і

Ч.28-4

проводити пропаганду, показуючи людям — дивіться, як Росія зробилась багата, завдяки комуністичній системі. Народ за свою кров і піт ничогісінського не отримував крім розстрілів, заслання в далекі табори і голодну смерть.

І от коли прийшла весна 1932 року, то на Уманщині вдарила перша хвиля страшного голоду.

Люди почали вмирати від голоду як мухи від морозу. До кінця 1932 року голод розповсюджився по всій величезній Росії, що ж торкається України, то тут голод був створений найсуворіший, бо Україна крім всього то ще й обвинувачувалась в Пятлюровщині; котру, як говорили комуністи, треба виривати нагрітими до червона залізними кліщами. І треба сказати, що виривали — виривали в повнім зрозумінні цього слова: розстрілювали людей тільки за те, що балакали літературною Українською мовою — справжньою Українською мовою.

Коли людина балакає совітьською українською мовою, то така людина не розглядається як нацист і не дозволено, а коли людина принципово балакає тільки справжньою Українською мовою, а може ще такі людині прийде до голови і одяг носити Український, то таку людину крім смерті нічого більше нежде.

З наступом 1933 року штучний голод був ще більше посиленій. Приватні господарства цілком ліквідовано, а молоді колгоспи, в котрих працювали люди за мізерну їжу, — таку їжу, аби тільки не умерти з голоду, не могли давати такої кількості збіжжя, яку давала завладана ними земля в той час, коли вона оброблялась приватними господарями.

Влада зі свого боку не дивлячись на те, що господарство державне приопало і непродукує потрібної кількості харчів, плян екпорти збіжжя, цукру, мяса, масла, сала і т. і., не тільки не зменшила, а навпаки, іще підвищила, мотивуючи це тим, що для того щоб вийти з-під залежності заграничного капітала треба побудувати свою тяжку індустрію;

Ч.28-5

для того, щоб побудувати тяжку індустрію, потрібно мати валюту: а для того, що мати валюту потрібно все, що тільки за границею купують, — продавати.

А крім всього цього, ще і Ленін сказав — учіться тургувати, бо той, хто добре тургує, завжди більше продає ніж купує, а через те і буває багатий.

А коли було до вченної Ленінської теорії застосовано Сталінську практику, котра як комуністи твердять проникнута величезною мудрістю: то після цього по всій державі створився величезний голод, такий голод, — подібного котрому не знає історія людства.

Коли весною 1933 року голод дійшов до свого зеніта, то в місто Вінницю із сіл тільки надійшло голодуючого люду, що на всіх вулицях, на всіх бульварах і парку, можна було спіткати в великій кількості вмираючих від голоду людей. Особливо було багато цих бідолах за містом, на так званих, міських сьмітниках; все, що вивозилось з міста на ці сьмітники, цими бідолахами прибиралось і що було відкидьками від харчів поїдалось.

На цих сьмітниках цілу ніч можна було бачити маленькі вогники, котрі розпалювались голодуючими бідолахами із сухого сьміття і кругом котрих грілись виснажені голодом нещастні люди. Ще було в квітні місяці, ночі ще були холодноваті, ці вогники треба було розпалювати щоб трохи обігрітись, а також і підсмажити ті харчові відкидьки, котрих навіть вмираючій від голоду не міг їсти холодними. Якби це низдавалось людям, мешкаючим в культурних державах неможливим, але ж в найдемократичнішій в світі Сталінській державі так було — і мабуть ще і зараз є: що коли коняка погини, то з неї тільки здіймають шкуру, а тушу кидають там, де ця конка погинула — кидають низакопуючи, а коли випадок мав місце в місті, то нібіжку вивозять на міські сьмітники і там кидають. От ці нібіжки, де вони тільки попадались голодуючим людям,

Ч.28-6

то за самій короткій час розтягались цими людьми геть із кістками. А треба сказати, що в найдемократичнішій в світі державі, про коняку так само дбають як і про людину, той не дивно, що в ті жахливі роки, коням ни багато меньше діставалось як людям.

Ото на вище згаданих вогниках і підсмажувалось мясо і кістки з погинувших коней, разом з найденими ріжними покидьками. (Цим бідолахам живитись погинувшою рогатою худобою неприходилось, бо в державі будууючогося соціалізму, рогата худоба ніколи не гини, її як що тільки підозріло захворіє, — дорізають, щоб не прийшлося покинуть, як що погини.).

Не лишне зауважити, що в ті жахливі роки, коли люди від голоду гинули як мухи від морозу, ніколи і ні від кого не можна було почути, — що люди вмерли або вмирають з голоду, а завжди говорено, — що такий-то або така-то здох або здохла з голоду. Тяжко було зрозуміти, чого це люди, котррі оставались в живих, з такою неповагою відзивались о

смерти других людей — людей, котрі вже вмерли з голоду; чи це наслідок лютті мижи людьми, котру вічно сіє і розтворює комунізм чи це наслідок великого жалю, котрого доведена комунізмом до озьвіріня людина, не вміє словами повними пошани висловити.

Прийшовши до міста, голодуючій селянин з надією знайти якусь їжу або роботу із їжею; прокрутившись на місті пару днів, їжі або роботи із їжею не знашовши, а снагу, яку ще мав, втративши зовсім і через те мусів зостатис в місті до кінця свого життя, бо вертатись до ріднього села небуло ні можливости ні потреби; можливости небуло бо не мав снаги, а потреби небуло, бо нибуло ніякої надії дістати якихись харчів для себе і вмираючуї з голоду родини, а дивитись як ця рідня вмирала було ни легко. Харчової допомоги дістати в місті було неможливо через те, що робітники і службовці самі ни мали потрібної кількості харчів, бо ж одержували на карти по 400 грам хліба на працюючого, а непрацюючі члени родини одержували по

Ч.28-7

Двісті грамів хліба на день. За мясо, сало і різні другі продукти не було і мови, бо ж коли що небудь і появиця в так званих кооперативних споживчих крамницях, де обовязково треба було бути пайщиком і без кінця платити дифференціальной паї; то ще і треба було простояти в довгій черзі в котрі перша передня частина дещо дістане, а друга задня частина нічогісенького нидістани, бож привезуть продуктів зовсім мало, а людей завжди є багато; і крім того в крамницях продавці сами жиди і добру половину привезених продуктів і товарів тобто краму, розберуть для себе і розпродадуть для своїх знайомих і рідні. А через те робітник або службовиць дати комусь голодуючому шматок хліба ніяк таки не міг, бо сам ледве ноги волочив. Щож відносно всяких там секретарів областних і раіонових партійних комітетів: голів та секретарів областних раіонових та всяких міських виконавчих комітетів: всяких малих і великих діячів Г.П.У.: всяких адміністраторів, директорив та всяких керівників різних установ, котрих при комуністичній системі розвилось як коло різні собак: то такі персони носили і носять назву відповідальних робітників і щоб борони Божи ці відповідальні робітники в чім нибудь непочували недістатку, то для них було створено цілу низку так званих закритих розподільників.

Назву ці розподільники носили: нольовка, пятка, десятка, тридцятка, в залежности від того хто і в які кількості користується цим росподільником. Щож торкається розподільника Г.П.У. то він мав звучність на ціле місто і коли хтось казав, що його знаюмій або хтось із рідні прікріпленій до росподільника Г.П.У., то це викликало вилику заздрісьть.

В цих розподільниках ці відповідальні робітники діставали все і харчі і крам — діставала в потрібні кількості і доброї якості та ще і дешево. Щож відносно доступа до тих розподільників для простих смертних людей, то за це досить говорить назва

Ч.28-8

— закритій (між іншим: ці розподільники видно відповідальним робітникам досить подобались, бо їх було оставлено при житі аж до 1941 року, пок аж ниприйшли фашисти).

Для цих відповідальних робітників тоді ж в ті жахливі роки, була побудована особлива і досить гарна лікарня, а також поліклініка, зі всіма потрібними кабінетами. Доступ до цих установ простим грішним — нимислимій. Так що отримати якусь харчову допомогу від цих тяжко працюючих відповідальних робітників, силяннин (котрій своїм потом і кровью годував на протязі тисячіліть і зараз годує всякого кольору відповідальних робітників) аж таки ніяк ниміг, бо ж якби ці відповідальні робітники мали на думці помагати голодуючі людині то на віщо ж їм було творити штучний голод і на віщо ж було б залізним парканом відгородювати себе від працюючого люду. Бож людей котрі мали по кілька гектарів землі, пару коней або волів, одну, дві корові і працювали день і ніч для того щоб мати шматок хліба, ці відповідальні робітники назвали —куркулями, капіталістичними остатками, ворогами держави і всіх знищили; а самі себе назвали відповідальними за життя і майно народу, позаймали гані особисті будинки бувших багатих людей — людей буржуїв, пообгородювали ці будинки щільним і високим парканом, а коло декотрих із них то навіть і день і ніч варта стоїть з міліції; мають в своїм користуванні по 2 по 5-ть авто (в залежности від рангу) і таки частенько в цих закритих від людського ока високими парканами будинках, справляють різні оргії.

А народів розказують байки про соціалізм, про велике майбутнє до котрого згодом дійде людство, про те, як великій бадько народів в купі з відповідальними робітниками пилкуються про нарід і навіть про людство цілого світу. А всякого того, хто слухаючи цих баіок в душі всьміхається або просто недовіряє, відправляють на той світ — в лоно Авраама, а в лучім випадку в далекі табори півночі або Сібіру, звідкіля повертається тільки 10–15 відсотків живими.

Ч.28-9

І от коли в кінці квітня 1933 року голод був в повному розквіті і в місто напливло багато голодуючого селяньського люду, а в місті, загубивши останню снагу ці люди валялись скрізь по вулицях, парку, бульварах і сьмітниках.

Наближались першотравневі врочисті свята і щоб на свята умираючі від голоду люди непували ситої врочистости відповідальних робітників, було видане розпорядження влади очистити місто від небажаючих працювати ледарів. Для цієї очистки їздило по місті авто із Г.П.У. під назвою чорній ворон і підбирало всіх нещасних людей, котрі виглядали як кощей безсмертній і мали тільки шкуру і кості, но самі могли ще ходити, то таких відправляли в так звану піроговську лікарню, в котрій лікарі добре знаючи, що цих

нещасних може вилікувати тільки їжа, котрої вони не посідають і через те не можуть дати людям і щоб прикоротити муки нещасних щиро роздавали уколи, котрі і прикоротювали муки нещасних. Людий же котрі тільки лежали а ходять не могли, авто звозило в підвали Г.П.У. і що за день набирають, то вночі розстріляють і вивізуть в приготовлені для цього ями. Було можна бачити, як цілий день кілька чоловіка маючих легке ув'язеня копали велику яму, на другій або на третій день можна було бачити цю яму засипану землею, засипану так, що майже вся земля осталась зверху, це значить що яма повнісенька трупів.

Зрозуміло, що після такої мудрої сталінської акції в місті вмираючих від голоду людей не було видно і свято врочисто було проведено. На трибуні стояли провідні відповідальні робітники, пики в котрих порозпливались від тлусьті, витали проходячі грізні війська (котрі так хоробро тікали від одного фашистівського удару аж в Москву матушку), а також і всі громадянські організації. Виступало багато балакерів котрі один перед другим спішили похвалитись своє красномовністю, перелічуючи всі досягнення будови соціалізму, накреслюючи плян на майбутнє, обіцяючи вести рішучу боротьбу з міровим

Ч.28-10

капіталізмом і зі всіма ворогами працюючих аж до повного знищення. Висловивши велику подяку великому бадькові всіх народів за мудре керівництво, свято було закінчене.

А народ — цей самий народ за інтереси котрого доповідачі красномовно обіцяли знищити світовий капіталізм, продовжував вмирати з голоду, аж до осені поки не був зібраній новий врожай і небуло даже колгоспникам по трохи збіжжа за трудодні.

Коли на початку весни 1933 року був областний з'їзд комуністичної партії, то на нему першій секретар обкома партії жидок Чернявській, виступаючи з відчитом перед делегатами сказав, — ви гадаєте що ми і влада не знає що є голод? Знаємо ми добре все, але тов. Сталін сказав — що нам соціалізм без голоду непобудувати. Після голоду в 1933 році була мудрою владою переведена перепись населення великої держави.

Перші результати небули офіційно оголошені, а були визнані ворожими і багатьох учасників комісії по перепису спіткало нещастя. А над самим результатом перепису спільниками Сталіна було трохи помірковано, і після цього оповіщено, що кількість люду великої соціалістичної держави — тако-то, а населення за останніх кілька років зросло на —тільки-то відсотків. И оце все — все, що тільки відповідальні робітники на чолі з мудрим бадьком народів мали сказати.

Про тих вісімнадцять мільйонів котрі вмерли від штучного голоду за два роки по “всей необ'ятной Руси” вони ці відповідальні робітники з пиками, котрі розплились від тлусті — робітники: тільки спромоглись сказати — населення зросло на тільки-то відсотків. А за Україну ані слова — як будьто її не існує і ті шість мільйонів людей, котрі знищено штучним голодом, це були не люди, а горобці, котрі робили шкоду в господарстві і їх знищено.

Незважаючи на те, що відповідальні робітники на чолі з бадьком народів добре обкрутили таємницею перепису населення, але ж про те все-таки стало відомо, що по всі державі вмерло від голоду вісімнадцять мільйонів, а по одній тільки Україні вмерло шість мільйонів. Найтяжча доля випала Україні мабуть ще і за те

Ч.28-11

що Україну більшевизм завжди обвинувачував і зараз обвінучує в націоналізмі, тоб-то в Питлюровщині, котру по їх заявам треба виривати з корінном.

Це мабуть за те, що деякі з українців нехотят добровільно підставляти голови під кулі сталінських катів енкеведистів, а також не бажають вмирати добровільно з голоду.

Зараз частенько можна прочитати в совітській пресі: що в З.Д.А. існує расизм, що там муринів не пускають в кіно, а також ресторації для білих, що там дечого багацько є не по смаку комунізму.

А прочитати про те, що в найдемократичнійші в світі державі, під самим носом великого бадька народів вже три десятки років до двох сот мільйонів білих муринів непускаюця в лікарні для відповідальних робітників, і нігде неможливо прочитати що цих білих муринів ніколи нипускали і нипустять в закриті розподільники для відповідальних робітників. Народні опікуни із комуністичних злочинців нігде непишуть, що в З.Д.А. хоть муринів і непускають в кіно і ресторації для білих, но за те цих муринів нерозтрілюють мільйонами, так як це роблять білим муринам в найдемократичнійші в світі державі і що цих муринів не морять як мух мільйонами голодом, як це зробили в 1933 році білим муринам в найдемократичнійші в світі державі.

Нигде неможливо довідатись щоб муринів в З.Д.А. примусювали за мізерну платню працювати на капіталістів, так як це мали і мають зараз білі мурини в найдемократичнійші державі. Подібні діяня мали місце в Америці колись, а в найдемократичнійші світі державі мають місце зараз.

Про це комунізм ниможе писати, бо це йому ниіде по ше-

Ч.28-12

рські. Воно вже здавна так ведеться, що легше помічається в чужім оці сучок ніж в сьому ціла дирина.

Ч.28-13

Терор 1937–1938 років (Єжовщина)

Після того як пройшли жорстокі 1932 та 1933 роки, владою була відмінена картонна система, почала держава продавати по одному рублю за кіло хліб і можна було купити по потребі. Наївшись хліба, люди почали подумувати, що все жорстке минуло і що в переді можна чекати тільки гарного, бо про це писали всі совітські часописи, а особливо розмальовувала сталінська Конституція, котра була видана після загибелі 18-ти мільйонів людей голодом і була названа її автором найдемократичнішою в цілій світі конституцією.

Ця конституція обіцяла свободу слова і друку, правда ця конституція нічого не говорила про те, що ця свобода слова і друку надається тільки тому, хто буде хвалити на всі лади Сталіна і все комуністичне.

Ця конституція давала право на працю, нічого не говорила про те, як будуть платити за цю працю, а також нічого не говорила про те, що цієї праці буде багато по в'язницях і конц-таборах. Ця конституція забороняла навіть арешт людини, як що на це не було санкції прокурора, але ж нічого не говорила про те, що прокурор може видати ці санкції за півроку наперед, тим хто цими арештами займається, тобто Г.П.У і міліції. Ця конституція давала право людині на відпочинок, але ж нічого не говорила про те, що цей відпочинок прийдеться проводити на тій землі, в в'язницях, а також в деяких таборах, котрі охороняються собаками і сталінськими опричникami, а катami народніми.

Ця конституція дозволяла існування політичних партій в найдемократичнішій в світі державі, правда тут же попереджувала, що постільки поскільки в державі мається комуністична єдина партія, котра боронить права і інтереси працюючих і пилькується за долю народів, то через те, потреби в інших партіях не має, а тому вони і не будуть існувати.

Ч.28-14

По цій конституції виходить так, що земля належить тим, хто на ній працює, тобто колгоспникам, нічого не сказано про те кому має належати збіжжя, котре буде з цієї землі збиратися.

І от щоб людині не прийшлося самому мешкати в найдемократичнішій в цілій світі державі, то можна було б припустити що ця держава і справді найдемократичніша в цілій світі; і колиб не прийшлося відчувати діяння цієї найдемократичнішої в світі конституції на своїх плечах і не бачити її діяння на плечах інших людей, то можна було б припустити, що щаслива найдемократичніша в світі держава, бо має найдемократичнішу в цілій світі конституцію.

І справді, чогож-бо цю конституцію не назвати б найдемократичнішою, коли ті конституції, котрі випрацьовують різними там комісіями та ствержують різними зібраннями, можна назвати демократичними, то чогож бо нереально назвати конституцію найдемократичнішою в цілій світі, коли її опрацював сам великий Джугашвілі Іосиф і ствердив його тесть Лейзер

Кагановіч. Коли комуністи гадають, що цього цілком достатньо для того, щоб це було так, а не інакше, то всім другим людям, з цим тільки треба було погодитись і подякувати.

Цих три роки від 1933 року до 1937 року пройшли швидко і більш-менш спокійно. Бо і справді щого ж ще і треба було? Хліб був, горілка була, ніхто вже з голоду не вмирав, а про тих, що вмерли, швидко забули, от і все — чого ще треба — конституції і конституція буде! І от після вихода в світ конституції, незабаром наступив 1937 рік, а в вересні місяці наступила Єжовщина, тобто небувалій в історії людства терор.

В вересні місяці в місті Вінниці почались проводитись масові арешти і одноразово на так званім інтернаціональнім цвиндарі і на православнім цвиндарі почали копатись великі ями. Ці ями копались чотирма бригадами (тільки на інтернаціональнім цвиндарі), кожна бригада складалась із чотирьох чоловіків,

Ч.28-15

котрі мали ув'язнення за кримінальні злочини; ця бригада із чотирьох чоловіків, кожен яму копала чотири дні, і коли цих чотири ями були готові, то бригади приходили копати другі ями, а котрі вже готові, завалювалися трупами розстріляних людей, по дві ями в ніч.

Кожної ночі можливо було помічати ідучі авта з верхом навантажені і покриті брезентами, ішли вони з двору Н.К.В.Д. до в'їзду в інтернаціональне кладовище (назирати за цмц діями Н.К.В.Д. було небезпечно, а робити це треба було дуже обережно, щоб не помітили). З вечора можна було бачити як ці авта ішли із вязниці в двір Н.К.В.Д. (Н.К.В.Д. як переказати, то це значить Народній Комісаріат Внутренніх Дел, тобто установа, котра замінила Ге.Пе.У., котре в свій час звалась ЧеКа, все це одне і теж бандітсько-катівське гніздо, котре міняло тільки назву). Авта були повні навантажені людьми, стоячими на колінах, руки закладені назад і звязані, а голови похилені так, щоб очі дивились в низ, а по вуглам авто сиділи з рушницями яничарі.

Ці авта з вечора приблизно до 12-ої години возили із вязниці людей до Н.К.В.Д., а приблизно з 2-х годин виозили розстріляних людей на кладовище. І так продовжувалось всю осінь 1937 року, аж до весни 1938 року. Зімою бувало коли впаде сніг вночі, то ранком можна було бачити свіжо пробиту машинами дорогу з двору Н.К.В.Д. до самих ям і густо поляпану стікаючою з машин кров'ю, а кругом ям витовчено весь сьніг, ями засипано і навкруги ям весь сьніг поляпано кров'ю і оставлено подекуди вимастані в кров папірці і ганьчірки, як видно шматки злиденної одежини в котру були одягнені розстріляні буржуї із колгоспів та ріжних фабрик.

Весною 1938 року в Вінницю приїхав замітник головного ката Єжова і розпорядився всі ями, тобто могили, розрівняти і засіяти травою. Після визити цього під-ката, всі поховані законно на інтернаціональнім цвинтарі (правдивійше на комму-

Ч.28-16

нистичнім цвиндарі) були викопані і перенесані на нове місце, а всі могили з розстріляними були розрівняні і засіяні травою. Після розрівняні землі, із багатьох ям випинались, як ні рука, то нога, бож ями були повнісенькі.

До цього комуністичного цвиндара, припиралось сторовинне католицьке кладовище і котре налічувало кілька століть існування; на цьому кладовищі були багаті та гарні паментики, котрі мали нагадувати історію минулого, алеж не дивлячись на це, з цього цвиндара теж були вивезені всі пам'ятники, а могили розрівняні і в цих двох цвиндарях створено парк культури та відпочинку.

Як раз на місьці де були могили розстріляних зробили площу викладяну дошками, для таньців, трохи поодаль поставили карусель, поставили гойдалки, понаставляли невеличких круглих будочок в котрих продавалась газірована вода, пиво та пиріжки з горохом і натерті часником, та просмажені в олії. Створили біліардию, понаставляли паментників Сталіну та Ворошилову, поставили цілу картинну галерею з портретами різних військових діячів в котрих груди були заставлені ріжними орденами, так що виглядали як іконостаси в церквах. Понаписували дуже багато партійних гасел та ріжних речень. Порозтягували довжезні полотнища пофарбовані на червоно і біліми літерами написано — жить стало крашче жить стало веселійше, і до цих написів як стверджующій правдивісьць цих слів аргумент, намалювали бадька народів, тримаючого на своїх злодійсько-катівських руках дитину, в котрої повні рученята гарних квіток. І от молодь наївшись пиріжків з часником, напившись води або пива, почала таньцювати, бо ж до цього всього, не забули ще і гарну духову музику додати, котра без устані грала ріжні вальці та комуністичні мельодії.

— Люди почали таньцювати, гойдатись на гойдалках, їздити на конях каруселі та грати в біліард, бож їм нибуло ніякого

Ч.28-17

діла до того, що це все побудовано на кістках їхніх бадьків, братів, сестер або і чужих, алеж нічого невинних людей. — Ця справа нікого і нічого не обходила, бож треба було висилитись, бо всі гасла писали, та день і ніч по всіх вулицях радіо кричало, що — жить стало крашче — жить стало висилійше.

Їли пиріжки с чосником, пили пиво і таньцювали, бож гадали, що коли могили розрівняно і на їх місці створенно все, що тільки потрібно для того, щоб висилитися, то це означає те, що жахливому, нечуваному в історії людства теророві, кінець, і через те можливо і потрібно веселиться.

Алеж як потім виявилось, це було не так і той хто так помислив, то гірко помилився; бо ж одно разово коли будувався парк і все в парку, то одноразово за містом було взято досить великій шматок землі, котра була засаджена фруктовими деревами (котрі були досить старі, видно давно посаджені), цей шматок землі, тобто садок (бож інакше цю землю назвати неможливо) обгородили щільним та височезним парканом із дощок, так що із-зовні бачити що небудь в середині було неможливо, а височезну браму завжди було старано замикано.

Після всього цього цей садок було названо — запретная зона Н.К.В.Д. — і цікавитись цією зоною було під страхом смерти заборонено. (Ця заборона незабаром підтвердилась, було показано наскільки вона сувора, бо коли хлопчина котра пасла корівчину вилізла на дерево, котре росло по цей бік паркана і зазірала в нутро, то тут же була застрілена із внутра вартовим, котрій вартував вязьнів, що копали ями для розстріляних людей. До цього пастушка батьки боялись признатись, і коли його було втягнуто в нутро обгородяного садка, то за ним ніхто не питався.)

Коли все в садку було готово, то це зразу дало сибє чути, бо посилились арешти, а також почали авта вантажові кожен день перед заходом сонця виїжати з воріт Н.К.В.Д., і коли робилось темно, появлялись з поворотом — це вони везли

Ч.28-18

з вязниці людей на розстріл. (Ариштованих людей з початку посиляли у вязниці, бо для такої кількості арештованих, в Н.К.В.Д. не було житлової площі.)

А після дванадцяти годин ночі, ціж самі авта можан було бачити їдучих в напрямку нового місця звалки, навантаженими до верху і покритими брезентами. І це звалось по сталінсьькому: — жити стало краще — жити стало веселійше, і це веселійше, згідно з найдемократичнішою в цілім світі конституцією, діялось аж поки хоробра червона армія не кинулась на розбиту німецькім фашизмом Польщу, та не захопила Західню Україну.

Після занятя західної України, східним землям України полегшало, бо ж всі кати із Н.К.В.Д. пішли на нові терени, як риба на свіжу воду. Праця на свіжім терену ім досить подобалась через те, що Польща була капіталістичною державою і в порівняні із старими землями, до щенту виснаженими комунізмом, була досить багата; краму всякого було багато і був дешевій, і буржуїв було досить, так що було в кого підлатуватись. Коли на старих теренах приходилось розстрілювати в більшости селян і робітників, котрі крім злиднів нічого більше не мали, то в Польщі треба було мати справу з людьми матеріально забезпечинними, а це значить — до кишені катів прибуток.

По комуністичним законам майно розстріляних людей забиралось в користь держави, алеж брати це майно катам приходилось тільки в незначної кількості розстріляних, котрими були: інженери, техники, бухгалтери та інші службовці, бо в людей

цієї категорії ще дещо було, було із меблів та з оджеі.

Забране майно забиравось в користь держави, но постільки поскільки державі меблі та оджеа непутрібні, то це все продавалось і що було краще, то було тут же катами із Н.К.В.Д. розкуплено по дешеві ціні, а що було катам непотрібне, то було відвезене в спеціально для цього при міськім відділі торгівлі, створену крамницю і там продавалось.

Ч.28-19

Як було видно, на свіжих теренах робота ішла досить жваво, бо рідня переведених у Львів і другі міста західної України Н.К.В.Д.істів частенько одержували автами доставлювані меблі та різної величини та розмірів скриньки, зміст котрих хоть і не було показувано, алеж було легко домислитись із чого він складався.

Коли зробити висновки із цих авто, то з того, що коммуністи, котрі свою кандидатуру висували на керівників, дуже енергійно старались, щоб їх було послано на нові землі; то їм там пововдилось досить незле.

Коммунистичний садізм

В 1941 році 20 липня, в місто Вінниця прийшли Німецькі фашисти. Перші дві неділі новоприбулі господарі такої установи як вязниця не потребували, а через те, вона, ця установа чисто сталінсько-демократичного гатунку, стояла пустою.

В цім храмі будууючогося сталінського соціалізму коммунистичними господарями була створена мебльова фабрика, та слюсарські варстати. Коммунистичні владарі дуже поспішно втікали, а тому невстигли вивезти наробленої меблі і її було залишено на терені вязниці. І поскільки вязниця стояла пустою, то мешканці міста, а також ближніх сіл, приходили на терен вязниці і брали що кому було потрібно. Ото цими людьми було найдено в подвір'ї вязниці величезну яму і коли це було доведено до створеної фашистами міської управи, то міською управою з дозволу фашистської влади було організовано розкопку цієї могили.

А коли цю могилу було розкопано, то в ній було найдено (1440) однутисячучотирестосорок трупів замордованих людей. Ці трупи склалися з чоловіків, жінок, та подекуди дітей. Ці люди нибули постріляні в потилицю як це коммунистичні кати завжди роблять, а всі вони тяжко мордовані і потім постріляні, як що хто нибудь ще був живий.

Ч.28-20

В багатьох були повитягті язики і поприбивані цьвяхами на лобах, інші мали

повідтинані носи, вуха, повиколювані очі, повідрізувані груди (в жінок), повідрізувані полові органи (в чоловіків), повирізувані паси шкіри на спині, повідрубвані кісті рук, всі ці трупи мали позакладювані назад руки і поскрувані дротом, звичайним і колючим; один труп був жіночій з привязаним до нього дротом трупом півтора або двох років дитини, в обох цих трупах були повідрубвані кісті рук.

Як видно, всі ці закатовані люди були заарештовані після того як в'язнів було евакуйовано в гліб Росії і ці мордування були виконані в останні дні перед втіканьом, а тому трупи були цілі нерозкладені і деякі із них були опізнані ріднею, прийшовшою до ями з метою пошуківань своїх близьких, котрі були заарештовані комуністичними злочинцями перед втіканьом.

В цій пекельній ямі було опізнано чоловіка, котрого було заарештовано за те, що він був євангеліст, було опізнано ріднею одного чоловіка котрій працював тракторістом і зробив запізнення на роботу, за що його було заарештовано. Було опізнану одну жінку котру було заарештовано за те, що ввійшовши ввечері до кімнати, засвітила світло раніш ніж замаскувати вікна. Було кілька дівчат в однаковім одязі, вірогідно що вони обслуговували якусь ресторацію. Яке обвинувачення було пришите цим дівчатам — невідомо. Скорійш за все, їх було знищено після згвалування, для того щоб неросповсюджували Сталінського піклування про живу людину, згідно з найдемократичнішою в світі конституцією.

Нищення: це цілком зрозуміло, бож нищення людей котрі по комуністичному розуміню не можуть принести користі комуністичним владарям через те що неспівчувають бандітські ідеї комунізму (недивлячись на те, що ці люди не виступають проти твореного над ними насильства); лежить в основі комуністичної ідеї.

Ч.28-21

Апостолами комунізма було сказано, — хто ни знами, той проти нас, а тому підлягає знищеню.

Хотя це речення вимислене не комуністами, але ж недивлячись на це, вони його цілком пристосували до підкріплення свої ідеї, і немають нічого проті, щоб їх рахувати автором цього гасла.

Алеж завіщо цих всіх людей, перш ніж постріляти, як це комуністичні кати звичайно роблять, — тяжко мучено? Після деяких міркувань приходиться визнати, що це звичайнісенській комуністичній — садізм. Так робили комуністичні розбійники під час так званої пролітарської революції. Так роблять на протязі довгих років свого існування як владарів і Росії та Україні і так будуть робити і надалі. Бож як людина неможе жить без повітря, так і комуністичні злочинчі неможуть жить без садізму. Комуністична ідея основана на террору і садізм, — рідні, і тому існувати одне без одного ни можуть.

Комуністичні кати завжди говорили і говорять, — коли не нам то і нікому. Подібне

до цих слів і погляду, під час революції було сказано іще мудрим Ленином, — коли ми будемо змушені зійти з арени, — то двері за собою захлопнимо на цілу Європу. — Це значить що міліони безбройних людей будуть знищені. Як із практики ми бачили що нидивлячись на те, що комуністичним катам зійти з арени неприішось, алеж про те міліони людей було знищено і тільки через те що комунізм зі страху кидається на все що тільки бачи перед собою, подібно до стеклого пса.

Одна тільки думка про те що люди можуть видерти в Сталіна і його банди смачний шматок хліба з маслом, приводить всю комуністичну зграю в величезну лють і після цього вони кидаються на всіх хто тільки їм попадається під руки.

Ч.28-22

З вибухом війни, свій кінець комуністи предбачали, і ніколи ненадіялись, що їхній заклятій ворог-капіталізм, їх спасе від знищення. — Ідейній їх ворог, котрого знищення ставлять собі метою, їм так допоможе — на це вони не чекали і ніколи нимогли надіятись, — а про те це як ми бачили скоїлось. Таке саме страхітя, міні пишущому ці спогади, приходилось уже раз бачить в 1919-м році.

Було це в кінці липня 1919 року, коли комуністичну банду було вигнано з міста Вінниці Українськими військами, тобто військами Української Народньої Республіки, на чолі котрої стояв Сімон Питлюра.

З приходом в Вінницю Українських військ, було розпочато розкопку могил котрі знаходились в садку що припірався до будинку в котрім містилась ЧеКа (ЧеКа — це бабуня Н.К.В.Д.). В ті страшні для людства часи, з приходом в місто Вінницю більшовицької армії, в місті, а також і всюди де тільки була ця армія, було створено комуністичну владу, і для укріплення цієї влади була створенна так звана ЧеКа (в перекладі: це буде зватись — Чрезвычайная Коммісія — орган укріплення диктатури пролетариати).

Було взято повилиці 19-ого лютого гарній двух поверховій будинок на балконі другого поверху поставлено кулемет максима, а на тротуарі написано червоною як кров фарбою — смерть буржуям — мир хижинам — война дворцам, і розпочато величезній комуністичній терор.

Арешти проводились день і ніч, розстрілювано людей кожду ніч. Трупі розстріляних вивозили в прилегаючій до самого міста ліс і там на швідку руку прикидали їх землею, а через те ці трупи витягались псами і обглодувались, а кістки з людей можна було бачити всюди по лісі.

Незрозуміло чому, чи то вже така в комуністів розбійницько-бандітська традиція, чи можливо чиріз лінь, алеж багато роз-

Ч.28-23

стріляних людей було закопано в садку коло будинку ЧеКа і кілька ям навіть було в палісаднику перед вікнами.

З приходом Українських військ, могилив садку і перед вікнами, людьми пошукуючими своїх рідних і близьких, було порозкопувано, в цих ямах були трупи людей, в котрих в більшості руки назад заложені і були поз'язувані колючим дротом.

В багатьох випадках можна було спостерігати, — за пазюрами понабивані канцелярські шпильки.

В пивниці під будинком було знайдено дну людину з'язану колючим дротом, котра була чуть тільки живою, як потім виявилось, ці людині до девяти днів не давано їжі.

В лісі ямів нерозкопувано, постільки поскільки вони там були досить мілкі і через те порозгрібувані псами.

Розкопка жертв терору 1937–1938 років у Вінниці

В 1943 році управою міста Вінниці з дозволу фашистської влади, було розпочато розкопку могил, в котрих було закопано розстріляних під час терору 1937–1938 роках людей.

Були розкопані ями в парку сталінської культури та відпочинку. Були розкопані ями на православнім цвиндарі. Були розкопані ями в пекельнім садку (пекельним садком нарід прозвав під час розкопок ямів зону Н.К;В.Д. під котру був забраній садок із досить старими деревами, і котрій був обгородяній щільним та високим парканом, цікавитись котрим під страхом смерті було заборонено). Коли ввійти в цей садок, то на першій погляд здається що тут немає нічого надзвичайного, дерева ростут як росли, вся площа заростяна зеленою травою. Високого паркана вже немає, бо його люди розтягли по дошці, по дві, хто скільки зумів, на господарські потреби. Правда: при однім боці був викопаній довжезній та широкій рів, такий самій рів, яких в комуністичній державі було досить багато, їх копали для практикуваня в стрільбі.

Ч.28-24

І цей рів туж був як і все в садку, заростяній травою. Алеж це все здавалось на першій погляд, а коли людина починала цікавитись, то могла бачити, що в цім садку ґрунт значно вижчій ніж по за садком, і що дерева в садку зробились нижчі, бож хоть це по височині самих дерев ниможливо було спостерегти, алеж в садку всі дерева були щепи, і як це завжди буває, в низу мали другу товщину ніж все дерево, — це відрізнялось місце, де

було переведено щіплення; а тепер цих місць небуло видно — вони були під землею.

Колиж було приступлено до розкопки могил, то виявилось, що в цім пекельним садку, була яма викопана коло ями, так що між ямами був тільки вузький прохід.

В кожні ямі лежало зі з'язаними дротом руками і в потилицю застрілених сто людей, були в більшості чоловіки, алеж було і досить жінок, ці сто чоловіка приблизно займали половину ями, а другу верхню половину ями, займала рижня одежа та торби з їжою; і це все було присипано незначною кількістю землі, а вся земля зайва знаходилась над рівнем землі, і коли цих ям було зроблено довгій шерег через везь садок, то після цього землю, котра лежала зверху цих ямів було розгорнуто і через те ґрунт робився вищим.

І так було зроблено по всім садку, а так як це було і ще в 1938 році, то до 1943 року все встигло зарости травною так, що на першій погляд неможливо було примітити, що під травною є яма на ямі.

В місті де лижить цей пекельний садок, до води досить глібоко, ґрунт глина і досить суха, а через те трупи нипогнили, а тільки були розкладені так, що шкіра на багатьох ще була, алеж пізнати людину було ниможливо. Люди-трупи в ямах пізнавались тільки по одежі (одежа і торби з їжею були зовсім непопсуті) і торбах з їжею; були сорочки, на котрих було вишито літери, а також були рушники, носові хустинки і торби, котрі мали вишиті літери, і коли на місце розкопок приходили рідні котрі ці літери знають, то людина на котрі було найдено одежу з літерами, а бо в кешені хустку носову з літерами признавалась за свою, тобто: бадька, брата, чоловка,

Ч.28-25

або сестру, чи дочку коли труп був жіночій. (признати що труп колись доводився жінкою якому небудь чоловікові, випадку нибуло тільки через те, що коли арештовували жінку, то чоловіка обовязково; коли арештовували чоловіка, то жінку ни завжди арештовували, а через те жінки могли визнавати що такий то труп коись належав чоловікові теї чи іншої жінки).

Пізнавалось людей по деяких папірцях, подекуди пашпортах і других посьвідках. Багато одежі і других річей було зайвих, тобто знаходились в ямі, але нікому ни належали, то по таких річах ниможливо було визнати що їх власник знаходиться в ті ямі де були річі. Було це тому, що комуністи в Н.К.В.Д. коли хтось із рідні арештованого, приходив і приносив йому їжу або одежу, ни завши говорили, — що ваш чоловік, брат або син висланій на десять, п'ятнадцять або двадцять п'ять років без права листування, а було багато випадків що людина давно розстріляна або вислана, а коли принесли передачу, то вони її приімали, і в ночі щоб ни морочити собі довго голови, відправляли все це з машинами в ями. А було багато випадків що людину відправлено в Сібір, а річі остались (бо відправка проводилась дуже спішно), то такі речі продавали набазарі, палачі боялись

щоб нискомротувати себе (і крім того ці палачі були в порівнянні з людьми, матреїально забезпечені), а тому їх вивозилось до ямів.

Коли було прийти на місце розкопок і подивитись навкруги, то можна було бачити велику кількість ямів і багато, багато одежі, різної, котра була порозвішувана на дротах, це для того щоб люди котрі приходять на пошукування свої близьких, могли пізнавати. Тільки глянути на цю одяжу, то зразу можна було пізнати — якими великими буржуями були власники цієї одежі — самі свитки з доморобляного сукна і також піджачки та штани з саморобляного полотна, і що відносно взуття, то воно в більшості так звані чуні, із старої шини від авто або на подіб гальош зроблено чині із старої камери від авто.

Ч.28-26

В ліпшій випадку солдатськи чиривици (тобто військові), або також чоботи. Зі всіх ям було витягто і поховано за християнським звичаєм, девять тисяч девятьсот дев'яносто два чоловіка. І це все згідно з найдемократичнішою в цілій світі конституцією, котру створив великій бадько всіх народів. Після закінчення другої світової війни, коли був створений в Нюрберзі процес над фашистівськими злочинцями, і коли повстало питання хто розстріляв дванадцять тисяч польських офіцерів в катиньській лісі коло Смоленська, то сталінській опрiчник довів, що ці офіцери було постріляно фашистами.

Можна сказати з певністю, щоб у Сталіна запитати хто замордував півторатисячі людей в Вінницькій в'язниці, то він-би низадумуючись відповів би що — це зробили німецькі фашисти, а колиб таке саме питання поставити відносно цих десяти тисяч, то він би довів документами, що ці люди покінчили самогубством. В закінчення всього треба пригадати, що народам бувшої величезної Росії Сталін дарував: різні свободи, демократію, незалежність, пагони та генералів до цих погонів, маршалів, велику кількість різних орденів, релігію з новими папами, котрі по можливості просять у Бога здоров'я для всесолнїшого бадька народів. Словом подарував народам щастливе та веселе життя.

Цікаво булоб знати, що всемогутній бадько народів мігби зробити для мільонів замордованих та розстріляних?

Для живих він навіть смертну кару відмінив, а щож для замоордованих?

Для замордованих хіба тільки остається — вилізти величезному бадькові народів на трибуну мавзолея Леніна і на все величезне кладовище замордованих і розстріляних крикнути — товариші! Вставайте! Це була наша політична помилка! — тепер як комуністи вже нерозстрілюєм і ни катуємь.

Себастьянов

Ни є письменником і ни є літератором, а є звичайним робітником. Писати гарно і добре не вмію і немаю до цього нахилу. Написав тільки те що сам своїми очима бачив, своїми вухами чув і сам переживав. Коли Вам це цікаво і потрібно візьміть, а коли нецікаво і непотрібно, то киньте в грубку коли вні буде горіти вогонь, а міні пробачте за те, що Вам морочу голову.

З пошаною Себастьянов